

HARANG-SZÓ

Csongrád - Piroskavárosi Szent József Plébánia és a Bokrosi Szent László Templom
híveinek lapja

VI. évfolyam, 3. szám, 2007. Október

Kedves Testvérek!

Az elmúlás mindent romba döntő valóságával találkozunk életünk megannyi napján. Távolinak és idegennek érezzük, ha a média és a sajtó katasztrófákról, tömeges halálesetről számol be. Talán egy kis részvétet érzünk, de rövidesen le is zárjuk ezt magunkban, mondván: „Bizony, ilyenek megtörténnek...” A halál ridegségét sokkal közelebbnek érezzük, ha szeretteink közül távozik el valaki. S most, amikor lassú, csendes, szomorú léptekkel elindulunk elhunytjaink sírjához, ez a torokszorító érzés még inkább elfog minket. S találkozunk a rideg valósággal: „Látjátok testvérek, ennyi az élet!” Az őszi elmúlás csak erősíti bennünk ezt az érzést. Minden az elmúlást hirdeti. A hosszúra nyúló, lusta őszi napsugár, a hűvös, szomorkás nappalok, a lehullott levelek halk roppanása lábunk alatt. S az embert hatalmába keríti a szomorúság: Hát mindennek vége? Itt hagyatok barátaim? S odalép sírjukhoz, s látja, gondolja, hogy minden elmúlik. Reményt vesztetten néz a sírhalomra, mely akár egy fejfán, akár egy hatalmas obeliszken őrzi a drága nevet. S ekkor összerezzen, mintha a halál szeretné megijeszteni, váratlanul üti meg fülét, vagy lelkét a megkonduló harang hangja. Valakit ismét temetnek... Adj Uram, örök nyugalmat neki... És amikor önmagában erre a kérésre válaszol, kérve: Az örök világosság fényeskedjék neki, -megtalálja a választ szomorúságára. Hát ők nem is haltak meg! És szívéből feltör a boldogság, előnti a feltámadásba vetett mélységes hit szívének minden zugát:

Már értem! „Halál, hol a te győzelmed? Halál hol a te fullánkod?” Szent Pál apostol is ezt kérdezte, s te nem tudtál választ adni? Miért? Mert az ÉLET válaszol: „Aki hisz bennem, még ha meghalt is élni fog.” Igen, hát ezért viszünk virágot a temetőbe. Mert szeretnénk az életet becserkészni a halottak közé. Ezért gyújtunk gyertyát, mert szeretnénk, ha lelkeik a világosságnál, az Örök Világosság fényénél érnének célba. Azért kondul meg a harang, mert egy lélek most kezdi örök életét, és nekem imádkoznom kell érte, hogy ez a célba jutás minél hamarabb elérkezzék számára! Ezért megyek ki a temetőbe, mert szeretném az elmúláson túl az örök élet hajnalhasadását meglátni. Ahogy Mécs László költő írja: „Mert a sír is csak egy nagy tojás. A hit pattintja zárait, s kikél a szép feltámadás!” Hadd, lássam ezt meg! Hadd, lássam meg és nyerjek erőt a gyászban, a magányban, hogy ők nem távoztak el végleg tőlem, csak előre mentek! Azért, hogy Istennél imádkozzanak értem, azért, hogy engem is hazavárjanak. Mikor megyek? Nem tudom. De azt tudom, hogy életem minden napján hívó és tiszta lélekkel akarom várni a mennyei Atya szavát: Gyere haza...

Amíg ez el nem hangzik, várok és emlékezem. Várok arra, hogy lelkem egyre gazdagabb, szebb legyen. Mert nekem van még lehetőségem jól, jól tenni. A haldoklók ágyainál állva, mennyit lehet tanulni! Amikor elmondják, hogy mennyi mindent másként kellett volna csinálni! És mik azok, amelyek valóban értéket jelentenek az ember életében. Emlékezem szeretteimre és imádkozom értük. Mert már csak erre van szükségük. Gyertyát gyújtok, s arra gondolok, hogy a tiszta lelkek is ugyanígy tündökölnék Isten országában.

A temetőben lépdelek, s várom, hogy a nyugalom, a boldogság, rám is átszálljon. Hogy hatalmába kerítsen a halálon túli élet, a nagy veszteséget legyőző jutalom, az elbúcsúzáson túli viszontlátás reménye.

Adj Uram, örök nyugalmat nekik, és az Örök Világosság fényeskedjék nekik, de ez a világosság adjon biztos léptekeket életünk útján, hogy egykor majd mi is Hozzád jussunk. „Jézus, add, hogy hozzád térjek, Veled haljak, Veled éljek!”

Janes Zoltán plébános

Szent Erzsébet nyomában

Amikor egy szentet ünneplünk, akkor tiszteljük életében az Isten szándéka szerinti tetteit. A katolikus egyház hit és erkölcs tanításában tévedhetetlen. Ezt a tévedhetetlenséget sokszor félre szokták magyarázni. Főleg az erkölcs terén való tévedhetetlenséget. Pontosan a szentté avatáskor nyilvánítja ki az egyház az erkölcsi tévedhetetlenségét. Amikor egy elhunytat szentté avat az egyház, akkor példának állítja eléink életét. Szent Erzsébet élete erkölcsi példa számunkra. Annyira nyilvánvaló volt Erzsébet szent élete, hogy már halála után négy évvel, 1235-ben szentté avatták. Az idei évben Magyarországon Szent Erzsébet évet ünnepeltünk születésének 800. éves évfordulója alkalmából.

Október 13-án, mi csongrádi hívek is elindultunk Szent Erzsébet szülőhelyére, Sárospatakra. A zarándoklatra két busz telt meg a két plébánia híveivel. Félálomban talákoztunk az ötórás indulás előtt. Öröm volt látni a sok ismerős arcot. Az egyik busz Piroskavárosból indult, és a Nagyboldogasszony templom előtt csatlakozott egymáshoz a két busz. A névsoregyeztetés után az út első kilométereiben ki-ki elszundított, imádkozott vagy beszélgetett kedves ismerőseivel. A lassú ébredés után együtt imádkoztunk Istenhez, és a test táplálására fogyasztottunk egy kis lélekmelegítőt, és reggelit. Egyre jobban ráhangolódtunk Szent Erzsébet életére. A rózsafüzér szemeinek morzsolása finoman Isten közelébe vezetett bennünket. Apróbb történetek kerültek elő Szent Erzsébet életéből. Többek között a rózsává vált kenyér csodája, és amikor a betegen fekvő leprásban Erzsébet férje felismerte a szenvedő Jézust. Sárospatakhoz közeledve egy kis izgalom keletkezett, hiszen késésben voltunk. Istennek hála éppen időben értünk a sárospataki templomhoz.

A két útra dőlt fa késleltette utunkat, de odaértünk az ünnepi szentmisére. Nem mindenkinek jutott ülőhely a misén, annyira teli volt a templom. Szép szentmise után bemutatták számunkra a templomot. A plébánián vendégül láttak minket pogácsával és egy pohár finom tokaji borral, majd a Szent Erzsébet Házban megnéztünk egy kiállítást, ami különböző művészeti alkotásokat mutatott be Szent Erzsébetéről. Ezután a várat tekintettük meg. Érdekes volt számomra, hogy a sárospataki templom védőszentje nem Szent Erzsébet, hanem Szűz Mária. A templom titulusa Szeplőtelen Fogantatás. Visszaútra sem maradtunk program nélkül. Mezőkövesden és Jászapátiban álltunk meg. Két eltérő stílusú templomban voltunk, de mindkettő szép lelki élményt adott. Mezőkövesden egy teljesen új, alig néhány éve, 2001-ben szentelt modern templom várt minket, ahol éppen szentségimádás végére, rózsafüzér elejére értünk. Ez a templom Jézus Szíve templom. Jászapátiban pedig egy szintén hatalmas alapterületű, de barokk templomot néztünk meg, ami felújítás alatt van. A szentély csodálatos, de sajnos a templom többi része teli volt állványokkal. Itt elmondtuk az esti úrangyala imát és indultunk haza. Lassan elcsendesedtünk körbekínáltuk egymást vacsorára, és próbáltuk elrendezni magunkban a sok lelki élményt, amit az út alatt kaptunk az Istentől.

Ebben az írásban igazából csak a külső keretokről van szó, de remélem, hogy amikor olvassák eszükbe jutott néhány szép lelki élmény is. Kívánom, hogy ezekből az élményekből merítsenek erőt a mindennapokhoz.

Péntek Zsolt káplán

Szentmisék rendje a város katolikus templomaiban:

Nagyboldogasszony templom:

Hétfő, kedd, szerda: 07.00

Csütörtök, péntek, szombat: 18.00

Vasárnap: 08.00, 10.00, 18.00

Szent József templom:

Hétköznapokon: 17.00

Vasárnap: 09.00

Szent Rókus templom:

Minden hónap második vasárnapján: 11.30

Csongrád-Bokros, Szent László templom:

Vasárnap: 15.00

A Tiszai Mária Napok 60. évfordulójáról

Nagy ünnepe volt egyházközségünknek augusztus tizenkettő és tizenötödike között. Vasárnap, a Nagyboldogasszony templom búcsúi szent-miséjével kezdődött el az a megemlékezés, mely a hatvan évvel ezelőtt meghirdetett Boldogasszony éve keretében városunkba invitálta a szentéletű magyar főpapot, Mindszenty József hercegprímást. A búcsúi szentmisét Főtisztelendő Katona István egri segédpüspök atya celebrálta, és ő vezette a szentmise utáni körmenetet, melyet még inkább meghatóvá tett a Csongrádi Fúvószenekar közreműködése, akik a szent énekeket kísérték. Hangversenyekkel tettük színesebbé az ünnepnapokat. Így lehetett a város vendége Sebestyén Márta Kossuth-díjas énekművész, Sillye Jenő énekes, valamint négy város templomi kórusa, de így köszönthettük körünkben Maczkó Mária népdalénekes. A Szent Rókus templomnál Főtisztelendő Kiss Imre püspöki helynök, újszegedi plébános mutatott be szentmisét, és ezt követően indult a hajós körmenet, melyet a hívek a gáton gyertyákkal, fáklyákkal és énekükkel kísérték. Kézzelfogható módon megtapasztaltuk Szűz Mária jelenlétét, aki az ősi templom háromszáz éves kegyképéről tekintett utunkra a feldíszített hajóról. Biztosak vagyunk abban, hogy fáradozásunk nem marad eredménytelen, hitünk, munkánk és reményünk által az emberség, a szeretet fényét tudtuk fellobbantani sokak szívében. Hála legyen ezért Istennek, és mindazoknak, akik ennek megvalósításában segítettek.

Janes Zoltán plébános

www.kistemplom-csongrad.hu

Várhatóan december közepére elkészül, és a fenti név alatt elérhető lesz plébániánk honlapja, melynek megvalósításához kérjük olvasóink javaslatait, ötleteit.

Mária megsegít

(Az 1947-es Tiszai Mária Napok emlékére)

Ezer éve Máriához esdünk,
Ezer éve édesanyánk nekünk.
Valahányszor kőbe botlott lábunk,
Minduntalan Máriát kerestük.
Önbűnünktől felhős magyar égen
Vezércsillag Mária volt nekünk.
Panaszkodva színe elé léptünk,
S vezeklőn „mea-kulpázva” vétünk.
Imádkoztunk, könnyöztünk, kértünk.
És Mária meghallgatta népünk,
Íme, száz halál után is élünk!

Ősi templom kicsi szentélyében,
Glóriában áll az ősi kegykép.
Tudjuk-e még mi is úgy tisztelni,
Mint ahogyan őseink tisztelték?
Születnek-e még magyar humuszból
Új Szent Imrék, Szent Margitok?
Oly Máriás-e még a mi lelkünk,
Olyan tiszta, égrenéző, nyitott?
Tisza-parti kunyhószobák mélyén
Mária-kép áll már ezer éve.
S addig mindig élni fog a magyar,
Míg szívében él Mária képe!

Várkonyi István

Zene, ima és a csend

Közel száz mécses világított október 6-án a templomunkban rendezett áhítaton. Amellett, hogy gyönyörűen beragyogták a templomot, az Isten jelenléte is átjárta a szívünket. Bár nem voltunk túl sokan - mintegy harmincan -, de a visszajelzésekből úgy tűnik, a rendezvény elérte célját, és sikerült néhány percre megpihennünk Isten szeretetében. Mai keresztény zene mellett néhány gondolat hangzott el, amin az azt követő csendben volt alkalmunk elmélkedni. Így követte egymást végig az est folyamán a zene az ima és a csend. Beszélgetve a hittanos gyerekek szüleivel láttunk egy olyan igényt, hogy azok is, akik egyébként nem járnak templomba, eljöhessenek és a hozzájuk közelebb álló modern zenén és az imádságon keresztül, közelebb jussanak Istenhez, esetleg a végén feltehessék kérdéseiket. Terveink szerint rendszeresen lennének ilyen alkalmak, ahová bárkit szeretettel várunk. A templomba járó kedves híveket pedig arra kérjük, hirdessék ezt a lehetőséget a családtagjaik és ismerőseik körében.

Badorné Ternai Sára

Szent Ferenc kopogtat!

Több mint, egy évvel ezelőtt Veréb László plébános atya úgy gondolta, hogy Piroskavárosban a ferences hagyományt jó lenne feleleveníteni. Vannak még néhányan, akik a Világi ferences rend tagjai és erre építve milyen jó lenne, ha ez a kis közösség bővülne és az egyházközség egyik motorjává válna.

A területileg illetékes előjáróhoz fordult, hogy jöjjön valaki, aki segíthetne az újjászervezésben.

Közel egy éve minden hónap második vasárnapján ferences képzésen veszünk részt. Ismerkedünk Szent Ferenc életpéldájával, megpróbáljuk átültetni a gondolatait a mindennapi életre.

Jelképesen Szent Ferenc kopogtatott Anyák napja előtt, amikor pályázatot írtunk ki „Az én édesanyám” címmel. Arra gondoltunk, hogy a virág mellé teszünk egy kis személyes ajándékot is. Lehet annál szebb, mint amikor a saját gyermekünk, unokánk saját szavaival köszöni meg az édesanyjának a munkáját, szeretetét? De az is jó érzéssel tölt el bennünket, ha mások szép gondolatait meghallgatjuk és visszagondolunk saját magunkra, szüleinkre. Olyan is lehet, hogy már senkitől nem kapunk virágot, köszöntést csak a templomi közösségben éljük át ezt a szép ünnepet.

Szent Ferenc szellemiségét bontogatta Lóránt testvér a porciunkulai búcsú alkalmával is. Rávilágítva arra, hogy milyen sokat lehet meríteni a mindennapi életünkben Szent Ferencről. Manapság nem divat a tisztaságot, a szegénységet, az engedelmisséget példaként állítani, mégis sokaknak „a ferences életforma bevált” Az általa kiosztott emlékkép nem nagy ajándék, de figyelmünket ráirányítja egy másik értékrendre, életformára, amely sokakat boldoggá tesz. Elmondta azt is, hogy a közösség milyen fontos az egyén számára.

A ferences ünnepek megünneplése is egy-egy jelkép, halk, szelíd „kopogtatás” a hívek felé, hogy minden keresztény számára az evangélium szerinti életforma megvalósítása, követendő életforma lehet abban az élet állapotban, amiben élünk. Talán a szövegeket nem mindig értettük, talán néha hosszúnak tünnek és a napi gondok miatt nem mindig hatottak ránk, de a lelkünk fogékonyságát majd sokkal később is megtapasztalhatjuk.

Szent Ferenc kopogtat most is. Látván azt, hogy a hívek vasárnapról-vasárnapra megtöltik a

templomot, jelzi azt, hogy élő hit van Piroskavárosban. Az, hogy főleg az idősebb generáció képviselteti zömében magát a szentmiséken, reményt ad arra, hogy általuk meg lehet szólítani a fiatalabbakat is. Őseink a hitük segítségével átvészelték a járványokat, a tatárt, a törököt, az első és második világháborút. Ki tudja mi vár még ránk és a fiainkra, unokáinkra. Ha azt akarjuk, hogy a mi gyerekeink is túléljék az életük nehézségeit, - akkor is, amikor mi már nem leszünk - adjuk át nekik a saját hitünket. Mutassuk meg nekik azt, hogy a média divatos szellemi áramlataival szemben, lehet boldog keresztény életet élni. Többet adunk ez által, mintha odaadjuk a kis nyugdíjuktól összekuporgatott pénzünket. Hívjuk, hozzuk gyermekeinket, unokáinkat a templomba. A hit által olyan értékek adunk át számukra, ami évszázadokon keresztül kiállta az idők próbáját. Ha igazán azt akarjuk, hogy boldogok legyenek, szólítsuk meg őket, adjunk jó példát, hiszen felelősek vagyunk értük. Az által, ha egy kis erőfeszítést tesznek és eljönnek misére, biztosan nem szenvednek hátrányt az anyagi előrehaladásban.

Mit kapunk ezért cserébe? Az élet nehézségeit nekünk, nekik sem lehet elkerülni, de mindig lesz mibe kapaszkodni, mint ahogy őseinknek, vagy nekünk volt mibe kapaszkodni. Nem lesznek depressziósak, a bajok előtt nem menekülnek öngyilkosságba, kábítószerhez sem nyúlnak. Lesz idejük az öreg szülőre, nagyszülőre rányitni az ajtót, törődni vele. Rájönnek, az öreg nem teher, hanem ajándék a család számára. Olyan ajándék, akinek a szenvedései fájdalmai által a fiatalabb nemzedéknek lesz lehetősége kihozni magából mindazt a jót, ami benne van. Névnapiodón, születésnapodon, tud majd csókot adni reszkető öreg kezére, és megköszöni mindazt, amit egész életében érte tettél. Tud imádkozni a Jó Istenhez, hogy sokáig éltesse számára. Hol tanulja meg gyermeked, unokád mindezt máshol, ha nem a templomban? Odanyújtja számodra az ételt, vagy az egy pohár vizet nem teherként, hanem szeretetből, ha már nem lesz erőd azt megfogni.

Szent Ferenc pont arra tanít, hogy a földi dolgok mennyire mulandók, csak pillanatnyi öröm forrásai. Az egész életpéldája arról szól, hogy próbáljunk minél inkább az evangélium szerint élni, mert „ez az igazi boldogság” forrása.

„Száz annyit kaptok itt a földön és az örök életet” - olvashatjuk az evangéliumban, mely által egy kicsit szebb lesz körülöttünk a világ.

Kerekes László

Éppen elég érv

A hit, a vallásosság, érett személyiség megfontolt elhatározásán, döntésén múlik. De mint, oly sok dologban, itt is fontos a szülő jótekonny, segítő közreműködése. A gyermek nevelés során olyan ismereteket adunk közre, melyeket fontosnak tartunk, hogy a gyermekünk életének része, illetve alakítója legyen; például előzékenyek, barátságosnak neveljük, mert meggyőződésünk, hogy az emberi kapcsolatok alakításánál ez fontos lehet. Megtanítjuk vele a napirendet, mikor mit kell csinálnia, hogy rendezett legyen az élete. Tanítgatjuk, információkat adunk, hogy szélesebb képet kapjon az őt körülvevő világról. És még sok példát lehetne hozni, hogy mi mindennel próbálkozunk annak érdekében, hogy élete minél teljesebb legyen, hogy a jót, a szeretetteljességet, a biztonságot és a nyugalmat ültessük el benne, annak reményében, hogy egész életét meghatározzák ezek a dolgok. S, ha már hisszük, tudjuk, hogy van valaki, aki mindezt nálunk sokkal jobban tudja biztosítani, illetve csak Ő tudja biztosítani, akkor miért ne ismertetnénk meg éppen ezzel a meggyőződésünkkel. És még egy apróság! A hittan foglalkozások szórakoztatóak és érdekesek, élvezettel vesz részt rajta középső csoportos óvodás gyermekem. *Rózi apukája*

Tegyünk meg mindent

Te mit tennél, ha a hittan csoport legaktívabb kislánya olyan trágáruul beszélne, mintha a kocsmában lenne? Vagy mit tennél, ha a legkedvesebb nyolc éves kisfiú egyszer azzal állítana be órára, hogy nincs kedve jónak lenni. Inkább az ördögöt akarja követni, mert olyan jó veszekedni, és egyébként sincs értelme az életnek,

legszívesebben leugrana az emeletről. Mit tennél, ha a hittanra járók jó része nem tud templomba menni, mert nincs rá idő, ugyanakkor családi programként a híresebb horror filmeket rendszeresen megnézik? Ezeket és ezekhez hasonló kérdéseket szoktam feltenni az Úrnak, mikor megakadok a tanításban. S ha elég nyitott szívvel imádkozok, halványan meg is sejtem a válaszokat. Aki ma gyereknevelésre, vagy tanításra vállalkozik, nagyon hamar falakba ütközik. És meggyőződés, hogy ezek a falak magasabbak és megingathatatlanabbak, mint a korábbi évtizedekben, vagy évszázadokban. Igaz, hogy az emberiség mindig is megtett mindent, hogy az Isten gyógyító szeretete ne hogy működhessen a társadalomban. De ez a mostani időkben valahogy sokkal alattomosabb. Sokszor csak tehetetlenül nézzük, ahogy a romlottság és az ostobaság behálózza, és magával húzza az embereket és a gyerekeket, akik azért még mindig a felnőttektől veszik a mintát. Különösen nehéz az erkölcsre és a hitre nevelés, mert ilyenkor a hétköznapi életben egyszerűen nem találkozunk a gyerek. Nem írunk róla az újságok, nem foglalkozik vele a TV, nincs ilyen számítógépes játék. Sokszor érezheti, hogy ő más, mint a többi, ami jó esetben sarkallhatja is, de – és ez a gyakoribb – szégyellheti is „másságát”, és ez távol tartja a hittanórától. További nehézség még az órarenden kívülség, ami egy lazább hozzáállást eredményez. Így sokkal nehezebb a fegyelem megtartása és a tanulnivaló továbbadása. Egy héten egyszer találkozunk egy csoporttal, amiből havonta egy óra biztosan elmarad az egyéb rendezvények miatt. Rendkívül kevés idő jut a tananyagra. Ezért nem is lehet megtanítani mindent, amit szeretnénk. Meg aztán nagyon csínján kell bánnunk a „tanítani” szóval a hittannal kapcsolatban, mert nem egy tanrendszerrel van szó. Véleményem szerint az első és legfontosabb feladat felébreszteni a hitet a kicsikben, hogy Isten érezhetően jelen van az életükben. Fontos, hogy megtanulják: Jézussal bizalmasan beszélgethetnek az ima által, és meg tudják oldani az Ő segítségével életük sok kis problémáját. Az a tapasztalat, hogy erre a gyereklélek tisztasága és nyíltsága sokkal fogékonyabb, mint a miénk. Van még mit tanulni tőlük. A fentebb említett kudarc élmények mellett azért akadnak ilyen órák is, amikor kölcsönösen tanítjuk egymást, és megengedjük az Isteni léleknek, hogy működhessen bennünk és általunk. Ezek az igazi felemelő pillanatok, amelyek kárpótolnak minden hiábavalónak tűnő próbálkozást. A dolgunk tehát nem könnyű, de a legtöbb, amit kívánhatunk az új tanévre, hogy legyen velünk Isten mindent felülmúló kegyelme, és erre támaszkodva tegyünk meg mindent, ami szeretetünkéből és irgalmunkból telik.

Bodorné Ternai Sára

Mi, sohasem hirdettük magunkat

Lapunkban eddig a közvetlen környezetünkben dolgozó, vagy korábbi egyháztanács tagokat mutattunk be, ezzel is elismerve munkájukat, és feltett szándékunk, hogy életútjuk bemutatásával példát adjunk a mai kor emberének. Plébániánk emlékkönyvét lapozva figyeltem fel egy személy beírására, melyet 2006. novemberében tett, a plébánia alapítása hetven éves évfordulóján megrendezett kiállításon. Folytatva sorozatunkat, most egy olyan személyt ismerhetnek meg, aki alkotásain keresztül, és felesége munkájával segíti a katolikus egyházat, nem csak Csongrádon. Visszatérve az emlékkönyvi bejegyzéshez, abban ez olvasható: „... most gondolom végig, hogy 1962-ben ide jártam hittanra, 1964-ben itt voltam elsőáldozó, 1968-ban bér mátkozó, és most itt vagyok a templomban, ezen a 70 éves évfordulón, és én újra egy kicsit gyermek lettem.”

Simmer Sándor faragó, Simmerné Katona Ilona.

2005 nyarán volt az első, - úgymond bemutatkozó találkozásunk, amikor meghirdettük hittanosainknak, hogy egy rövid, egynapos kirándulásra kerül sor, a szegedi út melletti tanyán lakó fafaragó családnál. A Szent József plébániánál gyülekeztünk és kerékpárral mentünk, - kerülve a nagyobb forgalmat, olyan útvonalat választva, hogy a szülők közül többen úgy nyilatkoztak,- errefelé még nem jártak. Összegezve, a gyerekek és szüleik legnagyobb meglepetésére lett vége a programnak.

A gyerekkoráról érdeklődöm, amire olyan aprólékosan emlékszik vissza, mintha nem is olyan régen történtek volna az események.

1955-ben születtem, a pölösi dűlön laktunk a szülők között. Édesapám kubikus, édesanyám a saját szőlőnkben, és a felesben használt szőlőben dolgozott, mint szőlőmunkás. Gyermekként a D' Herrera iskolába jártam vasárnaponként misére. Nagypám nekem nagyon sokat mesélt, ha dolgozott a földön én mindig a nyomában voltam, mert a meséből sohasem fogyott ki, amit én nagyon, de nagyon szívesen hallgattam. Meséi szinte kivétel nélkül vallásos jellegűek voltak, sokat idézett a Bibliából. Még kisiskolás sem voltam, amikor Karácsonykor a bokrosi iskolába vittek szüleim, ahol csomagot kaptam, ami számomra nagyon meghatározó volt, és emlékezetes maradt. Az általános iskolát Csongrádon a Gr. Széchenyiben végeztem, majd 1970-ben lakatos tanuló lettem a Mirköz Szövetkezetben, ahol 1973-ban szabadultam. Ezt követően lakatosként több helyen megfordultam, sok szakmai gyakorlatot szereztem, amit a mai napig is kamatoztatni tudok. Sajnos édesanyám 1975-ben meghalt, így édesapámmal maradtam.

Feleségével mikor és hol ismerkedett meg?

Mivel tanyai gyerek voltam, ez az életforma vonzott, így 1982-ben kiköltöztem a felgyői patikára, és ott találkoztunk először. 1983-ban házasodtunk össze, eddig dolgoztam a szakmában, majd egyéni gazdálkodó lettem. Három családnak van, egy leány és két fiú, valamint két unokánk. Egy érdekes dolgot szeretnék még elmondani családukról. Mint említettem, nagypám nagyon sokat mesélt, így ő tőle tudom, hogy mi korábban Simrák nevűek voltunk, az ők nagypám óta vagyunk Simmerek. Ha egyszer több szabad időm lesz, megpróbálom a családfát összeállítani.

Egy balesete indította el a faragás útján, megismertette alkotásaival?

1992-ben egy autóbalesetben olyan súlyosan megsérültem, hogy felépülésem után,- ami sajnos csak részleges, 67%-os rokkantnyugdíjas vagyok-már nem bírtam a lakatos szakmában dolgozni. Még lábadoztam, amikor fafaragással próbálkoztam, mint általában a gyerekek én is farigcsáltam. 1993-tól faragok intenzívebben, eleinte csak magamnak és barátaimnak faragtam, amiket alkalomszerűen értékesítettem. Már rokkantnyugdíjas voltam, amikor megfaragtam az első köztéri szobrot Pécsre, egy magánpanzió elé. A szobor egy szőlősgazdát ábrázol, ezt követte egyre több rendelés, pedig soha nem hirdettük

magunkat. 1996-ban egy 4,6 méter magas millicenterániumi szobrot faragtam Dunaszentbenedekre, 1997-ben készült a felgyői templom elé Szent István egész alakos szobra, melyet Zsótér Antal kanonok úr szentelt fel. 1998-ban, ugyancsak egy Szent István szobrot faragtam Visegrádra, ahol egy magánszemélynek huszonkét Simmer faragása van. A bokrosi templom főoltárán lévő Szent László szobrot a templom szentelésére, 2001-ben készítettem. A magyarbánhegyesi templomnak három darab szobrot készítettem, míg Csongrádra '56-os kopjafát faragtam. Ezek mellett, többen rendelnek és vásárolnak alkotásaimból. Szeretek részt venni különböző fesztiválokon, például a Művészetek völgyében, a csongrádi Borfesztiválon, a visegrádi Palota Játékokon. Ezeken mindig a helynek megfelelő darabokat készítek a látogatók előtt, az egi Végvári Napok rendezvénysorozatán például nyolcnapi faragás után készült el egy több mint kétméteres végvári vitéz szobrom.

2005-ben emléklapot kaptam az országgyűlés elnökétől a „Magyarok asztala” című kódex bemutatása és átadása alkalmából, melynek a közel ember nagyságú borítóját én faragtam meg. 2007-ben keresztelő kutat faragtam a bokrosi templom számára, amiről a lapjuk is beszámolt.

A munkák és az eredmények felsorolása biztosan nem teljes, hogyan tudja továbbadni ezt a mesterséget?

Négy évvel ezelőtt kezdtem el tanítani a csongrádi faipari iskolánál a fafaragást. Heti egy napon tizenhárom tanulóval foglalkozom. Félévente vizsgamunkát készítenek, melyeket osztályozni szoktam. Igen jó érzés, hogy többen visszajárnak faragni. Az alkotásokból az iskola udvarán egy szoborparkot alakítottunk ki.

Hogyan kezdődött a gyerekcsoportokkal való foglalkozás?

A gyerekekkel való foglalkozás 1998-ban kezdődött. A kisebbik fiam a születésnapjára kihívta tanyánkra az osztálytársait, ide, ahol most is lakunk. A feleségem tésztát készített a kürtös kalács sütéshez, én pedig bemutattam műveimet, beszélgettünk a faragásról, majd minden gyerek saját maga süttött kalácsot, aminek így együtt sikere volt. Érdekes módon, ahogyan a gyerekekkel beszélgettem, beszélgettünk több órán keresztül, egyiknek sem hiányzott a TV műsora, mégis élményekkel tele távoztak tőlünk. Azóta több alkalommal fogadtunk már csoportokat, nem csak Csongrádról, illetve két alkalommal süttöttünk már kürtöskalácsot a piroskavárosi plébánián, legutóbb a Tiszai Mária

Napok alkalmából, azt hiszem nem csak a gyermekek öröme. Most október végén szintén ott leszünk, hogy a szüretes nap programjában felajánlott munkánkkal segítsük a plébánia közösségét abban a szép feladatában, amit családommal együtt mi is fontosnak tartunk.

Felföldi Miklós

Piroskavárosi programként

Augusztus 13-án a Tiszai Mária Napok programsorozat részeként a Szent József plébánia adott otthont egy gyermekek számára összeállított rendezvénynek, melyet Dr. Katona István egi segédpüspök nyitott meg. A püspök atya szívélyes köszöntője után játékos vetélkedőre, kézműves foglalkozásokra került sor, majd a nap fénypontjaként mindenki maga süthetett kürtöskalácsot. A közel százfős rendezvény jó alkalmat adott arra is, hogy nyitottabbá tegyünk a templomajtonkat, elmondhassuk a szülőknek is: a hitünk után érdeklődőket, az Isten keresőket várjuk további személyes találkozásokra.

Szentek szobrai és keresztek

Folytatjuk sorozatunkat, a rendtől eltérően, most a városi köztemetőben található harangoknak, illetve a korábban leszerelt harangoknak a bemutatását, mely ismertető, érzésünk szerint illeszkedik a közelgő Halottak napjához. Az összeállítást Felföldi Miklós, a felvételeket Révész Gábor készítette.

Forrásmunkák: Dudás Lajos: Csongrád harangjai; Nagyboldogasszony templom és Plébánia története II. kötet.

A harang, mint hangszer az ütőhangszerek csoportjába tartozik, formája, mint nevében is benne van jellegzetes harang alakú. Meghatározó a harang magassága, falvastagsága, valamint az alsó nyílás átmérője. Ezek teszik a harangot mély, vagy magas hangzásúvá. A harangok túlnyomó többsége bronzból készül. Százalékos arányban réz és hozzá adagolt önt tartalmaz, egyébként más fémből is önthető. Megszólaltatásuk a belsejében elhelyezett mozgatóüttővel – nyelvvel – történik. A külső felületén található felirat tájékoztatást ad arról, hogy mikor készült, kik készítették, és ki készítette.

A Nagyboldogasszony templom leltára, valamint a Historia Domusa fájdalmas emlékeket is őriznek. Az 1900 előtt készült harangok közül csak három harang maradhatott meg a városban, a többi az I. és a II. világháború alatt hadicélra elvitték, besorozták. Az I. világháború utolsó éveiben két alkalommal is sor került harangok elvitelére, 1917. február 24-én, majd 1918. január 7-én. Ezen kívül a határból tizenhárom kisharangot is összeszedtek honvédelmi célra. Az első elvitelekor, olyan rendelet volt hatályban, hogy a nagytemplomban kettő, a belvárosi templomban, a temetőben és a homoki kápolnánál egy-egy harang maradhatott. Napjaink történéseihez tartozik, hogy a külterületi iskoláknál lévő harangok közül az elmúlt időszakban két harang is elveszett.

Egykori temetői harangok

A Nagyboldogasszony templom és Plébánia története II. kötetében dr. Thúry Károly plébános leírja az elvitt harangok adatait és történetét.

„A világháború még mindig tart. Ez év február havában nagy szomorúság érte a csongrádi híveket. Már fiaikat, javaikat, mindenüket elvitt a háború, most a harangokra került a sor. A püspökségtől rendelet jött, hogy a harangokat is oda kell adni ágyúöntés céljára. És pedig pontosan megvolt jelölve, hogy minden harangot át kell

adni a leszerelő katonai bizottságnak; s csupán a nagytemplombeli Jézus Szíve harang és a lélek harang, a belvárosi Szent Rókus harang, és a temetői kis harang maradhat meg.”

Leszerelt temetői harangok, melyeket 1917. február 24-én elvitték.

Nagyharang

Súlya 1049 kg., alsó átmérője 126 cm., magassága 108 cm. Az egyik oldalon Szent János evangélista domborművön, felette a felirat: „A VILÁG ELMÚLIK, EZ AZ Ő KÍVÁNSÁGA.” Alatta: „AKI PEDIG ISTEN AKARATÁT MEGTESZI MINDÖRÖKKÉ MEGMARAD. JÁN. 2.17.” Másik oldalon: „EZEN HARANGOT SZT. JÁNOS APOSTOL ÉS EVANGÉLISTA TISZTELETÉRE ISTENBEN BOLDOGULT KURUCZLEKI JÁNOS ÉS SZIVÁK JULIANNA HITESPÁR VÉGRENDELETI HAGYOMÁNYÁBÓL A CSONGRÁDI RÓM. KAT. TEMETŐNEK ÖNTETTE HEGYI ANTAL PLÉBÁNOS AZ ÚRNAK 1896. ÉVÉBEN.”

Alul: „AZ ÉLŐKET HÍVOM, A HOLTAKAT SIRATOM, A VILLÁMOKAT ELHÁRÍTOM.” ÖNTÖTTE NOVOTNY ANTAL TEMESVÁROTT.

Temetői második harang

Súlya: 120 kg., alsó átmérője 57 cm., magassága 49 cm. A harang oldalán a feltámadt üdvözítő domborműve, fölötte a felirat: IN HONOREM RESURRECTIONIS D. N. JESU CH. FUSA 1891.

Alul: ÖNTÖTTE: WALTER F. BUDAPEST 1894.

Az I. világháború után nem található feljegyzés, hogy temetések alkalmával mivel történt a harangozás a temetői nagyharang 1925-ös elkészültéig.

A temető mai harangjai

Nagyharang

A harangon Szent János apostol és evangélista képe található. Súlya 400 kg., hangja: „A”

Felirata: „A VILÁG ELMÚLIK, EZ AZ Ő KÍVÁNSÁGA, AKI PEDIG ISTEN AKARATÁT MEGTESZI MINDÖRÖKKÉ MEGMARAD. AZ ÉLŐKET HÍVOM, A HOLTAKAT SIRATOM, A VILLÁMOKAT ELHÁRÍTOM.”

EZEN HARANGOT SZENT JÁNOS EVANGELISTA TISZTELETÉRE ÖNTETTÉK A CSONGRÁDI TEMETŐ SZÁMÁRA:

BARTÓK ISTVÁNNÉ FORGÓ MÁRIA,
CSEH PÁLNÉ FODOR MÁRIA,
DEÁK IMRÉNÉ FORGÓ ROZÁLIA,
DEÁK JÁNOSNÉ ARADI MÁRIA,
FARAGÓ ANTALNÉ BAGHY ÁGNES,
GRESKOVICS PÁLNÉ FORGÓ MÁRIA,
GYÁNTI PÁLNÉ FORGÓ ZSÓFIA,
HAJDÚ JÁNOSNÉ KOVÁCS MÁRIA,
KÁDÁR BALÁZSNÉ SZÁNTAI KIS KLÁRA,
KUKLICS FARKASNÉ MAJOR FRANCISKA,
SZLEZÁK LÁSZLÓ HARANGÖNTŐ NEJE VANCÓS ANNA,
SZARKA MIHÁLYNÉ FARAGÓ ANNA,
TENYERI MIHÁLYNÉ KÁTAI MÁRIA,
ÚJSZÁSZI ISTVÁNNÉ GULYÁS MÁRIA.
ÖNTÖTTE SZLEZÁK LÁSZLÓ HARANGÖNTŐ BUDAPESTEN.

Temetői második harang

Felirata: A MI URUNK JÉZUS KRISZTUS DICSŐSÉGES FELTÁMADÁSA EMLÉKÉRE E HARANGOT ÖNTETTE ÖZV. SÁGI PÉTERNÉ MORZSIK ROZÁLIA AZ ÚRNAK 1932. ÉVÉBEN SZEDLACSEK ISTVÁN APÁTPLÉBÁNOS IDEJÉBEN. ÖNTÖTTE SZLEZÁK LÁSZLÓ HARANGÖNTŐ MAGYARORSZÁG ARANYKOSZORÚS MESTERE BUDAPESTEN.

Túldoldalán: középen domborművön a feltámadott Krisztus, körülötte a felirat:
DICSŐSÉGESEN FELTÁMADOTT ÜDVÖZÍTŐNK TEDD FELTÁMADÁSOD RÉSZESÉVÉ CSONGRÁDI HÍVEIDET.

Anyakönyvi hírek

Halottaink:

Dányi Ferencné – Kerekes Terézia
özv. Justin Ferencné – Blázsi Erzsébet
Lantos Ferenc
Juhász Jánosné – Farkas Margit
Szirányi László
özv. Kiss Mihályné – Balla Erzsébet
özv. Polyóka Sándorné – Bene Margit
Benedek Mátyás
Gut Mátyásné – Gajdos Anna
Deák Antalné – Tyukász Ilona
Dobó Sándorné – Fogas Erzsébet
Szabó Sándorné – Berkes Katalin
Sági P. Pálné – Újszászi Margit
Túri Ágnes
Olajos Mihály János
Antal Imréné – Juhász Piroška
Budai István
Kádár Imre
Gál Gáspár
Fejes Ferenc
Patai Imréné – Ötvös Anna

+++

Jézusom, bízom Benned!

Megemlékezésre és közös imádságra került sor október 14-én a Bökény városrészben található keresztnél, melyet három évvel ezelőtt állítottak a csongrádi hívek, rajta a címbéli felirattal. Murányi László megnyitó, üdvözlő bevezetője után Janes Zoltán plébános vezette az áhítatot, majd a lelkes hívek előtt kifejtette, mit jelent a kereszt, mint szimbólum a mai ember számára.

Valami történt

Cila édesapja tizenegy éve, édesanyja három éve halt meg. Az utóbbi időben sokat eszébe jutott, hogy mennyire egyedül van, pedig ott voltak körülötte a családtagjai. Erős lelki késztetést érzett arra, hogy elmenjen a Tiszai Mária Napok befejezéseként a Szent Rókus templomba. Maczkó Mária éneke és hitvallása felmelegítette a lelkét, elfelejtette hétköznapi gondjait, és arra gondolt, hogy a teljes búcsút felajánlja szüleiért, ezzel is segítve nekik, hátha még a tisztítótűzben vannak. Ha pedig már a mennyországba jutottak, akkor sem lesz kárukra a felajánlott ima. Mostanában egyre többet foglalkoztatta az elmúlás gondolata. Sógornőjét nem túl régen temették el, az agydaganat három hónap alatt elvitte. Az utóbbi időben mellkasa közepén, ahol a bordák a mellcsontba érnek, egészen a gyomor felett egy ideje csomót vett észre. Ez a csomó először borsó nagyságú volt, majd szépen lassan növekedett. Egy-egy hirtelen levegővételnél, vagy egy rossz mozdulatnál jelezte, hogy van. Nem emlékszik olyanra, hogy korábban megütötte, vagy megrándult volna. Csak úgy lett magától. Az elmúlás érzése többször eszébe jutott. Szomorú pillanataiban arra gondolt, hogy lehet, hogy éppen ő fogja követni sógornőjét, neki kell elmenni a családból leghamarabb. Az az ima, amit a temetésén mondtak, azért, aki először követi az elhunytat, neki szólt. A mise elejétől kezdve a szüleiére gondolt. Úgy érezte, hogy ők is itt lehetnek ebben a nagy tömegben, nem közvetlen mellette, hanem úgy távolabb. Többször eszébe jutott édesanyja. Némi lelkiismeret furdalást érzett, mert betegsége utolsó időszakában nem fordított rá időt. Ellátta őt, de mindig sietett tovább „mivel, hogy sok dolga volt”. Csak ritkán ült le melléje egy-két szót váltani. Sajnálta ezeket az elveszett percekét és a lelkiismerete nem volt nyugodt. A búcsúi felajánlást is a lelkiismerete megnyugtatóására tette. A szent olvasmányok, és a beszéd után eszébe villant, hogy kérjetelek és kaptok, és Szent Rókus élete hogyan erősítette a betegeket. Milyen sokan kérték az ő közbenjárását és meggyógyultak. Gyorsan elhessegette magától a gondolatot, mert most a szülőkért tett felajánlásra kell koncentrálnia. A felajánlásba belefoglalta családját, de erősen kérte a Jó Istent, hogy gyógyítsa meg őt is, ha belefér tervébe, annyi minden félben lévő dolgot be kellene még fejeznie, meg aztán a gyermekei sem készek még. „Istenem gyógyíts meg engem”- hajtogatta

magában. Felajánlás végén, amikor a térdelésből felegyenesedett, olyan tisztának érezte a lelkét. Kis idő múlva a mellkasa közepén melegséget érzett. Odanézett, de nem látott semmit. Majd egyre határozottabban érezte, hogy ez a melegség a csomójára áterjed, és olyan érzése volt, mintha valami meleg teaféle rácsurgott volna. Megijedt, de nem látott semmi különöset. Aztán a melegség áterjedt a csomó csápjaira is. Úgy érezte, mintha egy polip lenne ott belül, melynek a lábain a kis csomók vannak. Ez a melegség érzése eltartott egy ideig, és lassan meg is szűnt, ahogy jött, úgy szépen elmúlt. Elment áldozni és kérte a szentségi Jézust, hogy minden bűntől tisztítsa meg lelkét, hogy most tényleg méltó legyen befogadni őt. Erősen hitte, hogy tényleg Krisztus testét veszi magához. Nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy tényleg meggyógyult. Félénk természetű, szerette volna elmondani a vele történeteket, de úgysem értené meg senki. Az asszintencia a körmenethez készülődött. Szívét nagy boldogság és béke töltötte el, talán ezen a szent helyen ő is meggyógyulhat... A körmeneten jámbor hívek voltak körülötte, nem beszélgettek, hanem énekeltek végig az úton. Jól esett együtt énekelni velük. Lelkét nagy boldogság töltötte el és vigyázott a kincsére. Nem is értette azt, ami vele történt. A hosszú körmenet után a templomba visszatérve jól esett egy kicsit leülni. Valamitől elfáradt. A szertartások után a templomból kijövet azon veszi észre magát, hogy gyönyörködik az este fényeiben, a fák csillogásában, és olyasmit vett észre, amit eddig még sohasem. A búcsút követő napokban figyelte a csomót mellkasában, mintha menne összefelé. A hirtelen mozdulatok, a levegő vétel sem okoz már nyilallást, mint korábban. Egy-két hét múlva csomója sokkal kisebbé vált, ha ujjával megtapogatja, érzi, hogy összement, ha erősen megnyomja azt a helyet, tompa fájdalmat érez. Azóta már két hónap is eltelt. Cila szépen megvan az összement csomójával, úgy érzi meggyógyult. Istennek legyen hála.

Kerekes László

Irodai szolgálat

Plébániánk irodai szolgálata hétköznapiakon 9-12 óra között áll a hívek rendelkezésére. Kérjük, hogy az egyházfenntartási hozzájárulásuk befizetését személyesen, vagy megbízottjuk útján ebben az időpontban, vagy a szentmisék után tegyék meg.

Templombelső

Templomunk jobb oldali mellék hajójában található Árpád-házi Szent Erzsébet gipszből készült szobra, mely jól kifejezi a rózsává vált kenyér csodáját; az egyik kezében kenyér, míg a másikban rózsák vannak. A hét centiméteres talapzaton álló, kilencvenhárom centiméter magas szobrot özvegy Dósa Farkasné gyűjtése által – 180 pengőért – 1940-ben adományozták az Erzsébet nevű nők a Szent József templom számára.

Mindennapi kenyerünket...

Szent István király ünnepén templomunkban tartott szentmisében kenyérszentelésre és a mindennapi betevőnkkel foglalkozók áldására is sor került. A megszentelt kenyeret Janes Zoltán plébános mellett Csentesné Dolinay Margit pékmester, a Magyar Pékek Fejedelmi Rendjének alapító tagja osztotta szét a szentmisét követően a hívek között, aki a Csongrádi Napok újszászi résztvevőjeként látványsütésével adott ízelítőt a szakma szeretetéről és annak hagyomány-ápolásáról városunkban.

Felhívás

A Szent József Plébánia felhívással fordul az 1927-ben elkészült zárdaiskola, a Gróf Károlyi Sándor Elemi Leánynevelő Intézet, - a mai Piroskavárosi Általános Iskola - egykori növendékeihez és nevelőihez visszaemlékezéseik megírására, ahol az Isteni Megváltó Leányai Kongregációja nővérei végezték az oktató és nevelő feladatokat.

Kérjük, hogy akinek írásos, vagy tárgyi emléke, fényképfelvétele van, vagy szeretne erről az időszakról szóban is beszámolni a rend és a zárdaiskola munkájával kapcsolatban, juttassa el azt a plébánia hivatalba, Piroska J. tér 4. sz. alá.

Az írásokból és az összegyűjtött anyagokból összeállítás készül, melyeket fel kívánunk használni az intézmény alapításának 80 éves évfordulója alkalmából november 25-én kezdődő rendezvénysorozaton.

Janes Zoltán plébános

evangelium@communio.hu

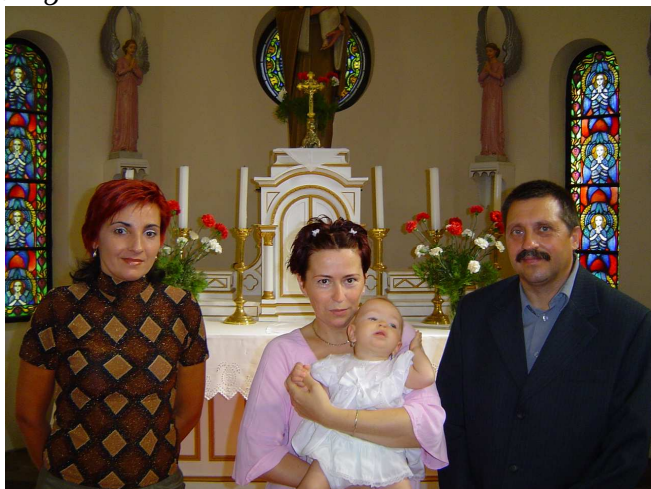
A fenti címem a napi Evangélium küldése kérhető, melyhez Horváth István Sándor atya minden esetben csatol néhány soros elmélkedést.

Történt egyszer, hogy Jézus éppen befejezte imádságát; Ekkor egyik tanítványa arra kérte: „Uram, taníts meg minket imádkozni, mint ahogy János is tanította imádkozni tanítványait” Jézus erre így szólt hozzájuk: „Amikor imádkoztok, ezt mondjátok: Atyánk! Szenteltessék meg a te neved. Jöjjön el a te országod. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk minden ellenünk vétőnek. És ne vígy minket kísértésbe.” (Lk 11,1-4)

Az imádkozással az a célunk, hogy legyőzzük az Isten és az ember közti végtelen távolságot. Azt a nagy különbséget, amely a gyarló ember és a szent Isten között fennáll. Néhány egyszerű szó, néhány apró kérés, amelyekre Jézus tanít minket, alkalmas arra, hogy kapcsolatba kerüljünk Istennel. Létrejöjjön, egy olyan személyes, bensőséges viszony, amely az édesapa és gyermeke között fennáll. A Miatyánkot csak akkor tudjuk őszintén imádkozni, ha életünkben már legalább egyszer rácsodálkoztunk arra, hogy a mennyei Atya gyermekei vagyunk. De vajon meglátszik-e életünkön, viselkedésünkön, hogy Isten gyermekei vagyunk?

Anyakönyvi hírek Keresztelés

Augusztus 19.

Szepesi Dafné Magdolna

Maszlag Odett

Szeptember 16.

Horváth Hunor

Tisztelt Olvasóink!

Az Egyházközség tagjainak kereszteléséről és házasságkötéséről – ha nem a Szent József, vagy a Szent László templomban történt is – fénykép formájában is szeretnénk tájékoztatni önöket. Kérjük, hogy a fenti eseményről készült felvételekből juttassanak el számunkra, hogy közzé tudjuk tenni azokat. Kérjük a kedves híveket, hogy a kisgyermeket keresztelésre legalább két hónappal korábban jelentsék be, mivel keresztelésre felkészítés és oktatás után kerülhet sor, melyet a Nagyboldogasszony Plébánián tartunk, míg kereszteléseket a Szent József templomban minden hónap harmadik vasárnapján a szentmise után. Várjuk azoknak a személyeknek, fiataloknak a jelentkezését is, akik nincsenek megkeresztelve, vagy megkereszteltek ugyan, de hosszabb ideje nincs kapcsolatuk az egyházzal.

Szeptember 16. Szent László templom
Bertus Boglárka

Október 7.

Gyovai Bence Patrik és Bori Máté

Hitoktakások időpontjai:

Szent József plébánia, Kolostor épület:

Hétfő, Kedd, Szerda: 15.00

Csütörtök: 12.45, Péntek: 12.30

Gr. Széchenyi István Általános Iskola:

Kedd: 12.30, Szerda: 14.30

Széchenyi utcai „Gézengúz” Óvoda:

Szerda: 11.00

Bercsényi utcai „Kincskereső” Óvoda:

Kedd: 08.30

Hitoktatók:

Bodorné Ternai Sára és Gyóni Sándorné.

Anyakönyvi hírek Keresztelés

Október 21.

Felföldi Máté

Kajtár Ákos

Kátai Benedék, Petra

Világegyház tagjai vagyunk

Október 5-7. között „Világegyház tagjai vagyunk” címmel rendezték meg az egyházközségi lapok szerkesztőinek VI. találkozóját Budapesten. Érdekessége volt a rendezvénynek, hogy több földrésről érkezett, jelenleg hazánkban szolgáló, vagy magyarul tanuló missziós szerzetes is tartott előadást, - bemutatva azt is, hogy ők hogyan élnek meg vallásosságukat hazájukban.

Az Isteni Ige Társasága - verbiták - budatétényi lelkigyakorlatos házában - Názeret Missziósház és Szent Arnold Lelkigyakorlatos ház - a résztvevők megismerhették, hogy kik is a házigazda verbiták, milyen feladatokat látnak el a Pápai Missziós Művek tagjai. A találkozó szakmai programját idén a képszerűsítési és műfajtörténeti előadások alkották, a lelki épülést pedig verbita szerzetesek, illetve egy önkéntes, Indiában járt misszionárius orvos beszámolója segítette. Az előadásokból a résztvevők képet kaphattak arról, mit jelent a világegyház tagjának lenni, részt venni a világmisszióban. Indiában, Indonéziában, Ghánában, Mexikóban szolgálni, vagy Magyarországon felkészülni a várható önkéntes feladatra. A mintegy negyvenfős találkozón, melyen Fekete Imrével együtt vettem részt, a plébániai szerkesztők és egyházmegyei sajtóreferensek mellett, határon túli résztvevői is voltak a találkozóknak.

Felvételünk a rendezvény helyszínén készült.

Felföldi Miklós

A hit hullámhosszán

A Magyar Katolikus Rádió adása Csongrád és környékén a 810 kHz és az 1341 kHz középhullámú frekvenciákon fogható.

Napjaink történeteiből

Kerékpárral Csongrádra

Augusztus 6-11. között, második alkalommal kaptak egyszerű szálláshelyet a Kolostor épület helyiségeiben a Kiskunmajsáról Csongrádra látogató fiatalok, akik a Máltai Szeretet Szolgálat szervezésében, és támogatásával ismerkedtek a város és környékének nevezetességeivel, tettek szintén kerékpáros kirándulást Szentesre és Ópusztaszerre. Az általános iskola felső tagozatos tanulóiból álló, tizenöt fős kiránduló csoport vezetését Koncz József mellett, a kiskunmajsai Szent Gellért Általános Iskola nevelői látták el.

Tanévkezdés

Szeptember második vasárnapján a szentmisében közösen imádkoztunk, majd könyörögtünk Mennyei Atyánkhoz az óvodákban, iskolákban tanuló gyermekekért, fiatalokért, akik közül többen elhozták, és az oltár elé helyezték táskáikat, melyet plébánosunk áldott meg.

Áldd meg minden terményünket...

Szeptember 2-án került sor templomunkban a hagyományos termény betakarítási hálaadó szentmisére, melyben Jézus Krisztus áldását kértük megtermelt javainkra. Kértük, hogy földi táplálékunk testünknek erőt, az Élet kenyere pedig lelkünknek üdvösséget adjon.

„Itt a helyem, itt kell állanom...”

Plébániánkon október 14-én zenés-irodalmi összeállítás keretében emlékeztünk Dsida Jenő (1907-1938) erdélyi magyar költőre. Bár ő is tudatában volt, hogy betegsége miatt rövid élet vár rá, a szépség énekesének verseiben, - leszámítva néhány végső költeményt - nincs nyoma a halálvárás komorságának, hallhattuk a munkásságát művein keresztül bemutató, több mint egy órás összeállításban.

Közreműködtek: Csák László, Góg József, Krokavec András, Pozsár Ferenc, Surján Attila, Varga Nándor, Varga Zsuzsanna, Zilahi Klára.

Október 21. - Missziós világnap

Menjetek, tegyetek tanítványommá minden népet! – mondta Jézus tanítványainak. Ezt a felhívást követi a világ számos országában tevékenykedő kétmillió misszionárius, akiknek célja Krisztus tanításának továbbadása az egész földkerekségen. A világ népességének több mint egyhatoda, 1 milliárd 115 millió katolikus. Az Egyház 1926 óta minden év október harmadik vasárnapján megtartja a világmisszió napját. Október 21-én templomunkban is a missziókért és a hithirdetőkért imádkoztunk, és az összegyűjtött perselypénzt az evangelizáció céljára küldtük el.

„Csak az a kérdés, hogy amikor az Emberfia eljön, talál-e hitet a földön?” (Lk 18,8) Ha az Egyház teljesíti krisztusi küldetését, és elmegy az evangélium örömhírével minden néphez, akkor bizonyára találni fog. Ha lesznek olyan fiatalok, akik egy kényelmesnek ígérkező életről lemondanak azért, hogy távoli országokban hirdessék a krisztusi hitet, akkor bizonyára találni fog. Ha lesznek olyan hithirdető misszionáriusok, akik készek meghalni hitükért, s ezzel megerősítik hitükben az újonnan megtérteket, akkor az Emberfia fog találni hitet a földön. XVI. Benedek pápa az idei missziós vasárnapra a püspököknek, a papoknak és a szerzeteseknek, valamint a hívőknek küldött üzenetében felhívja a figyelmünket arra, hogy a misszió minden helyi egyháznak a felelőssége, és sürget minket, hogy „új lendületet adjunk a missziós tevékenységnek.” A Szentatya először azoknak az országoknak a híveit buzdítja üzenetében, ahol a keresztény hit ősi hagyományokkal rendelkezik, és képesek arra, hogy egyrészt anyagi segítséget nyújtsanak a missziókban tevékenykedőknek, másrészt papokat, szerzeteseket, és világi hívőket tudnak küldeni a missziós országokba. Az Egyház missziós munkájában való ilyen együttműködés megóvjá az elvilágiasodott nyugati társadalmakat a magukba zárkózástól és a jövőbe vetett remény elvesztésétől. A pápa azokhoz az egyházakhoz is szól, amelyekhez csak nemrég jutott el az evangélium. Arra bátorítja ezeket a fiatal, fejlődésük során sok nehézséggel küzdő, de talán szerencsés módon papi hivatásokban bővelkedő közösségeket, hogy ők is küldjenek misszionáriusokat lelkipásztori szolgálatra a világ más részeire. A Szentatya emellett a következőket írja: „Az a missziós megbízás, amit Krisztus az apostoloknak adott valóban mindannyiunkat érint.

A missziós világnap legyen megfelelő alkalom arra, hogy ezt jobban tudatosítsuk magunkban, és közösen segítsük új misszionáriusok felkészülését az evangélium terjesztésére. Ugyanakkor ne feledkezzünk meg arról, hogy az imádság az első és legfontosabb, amivel hozzájárulhatunk az Egyház missziós tevékenységéhez.” A Föld több mint, hat és fél milliárd lakosa közül megközelítőleg 1,115 milliárd a katolikus. A missziók munkáját világszerte a vatikáni Népek Evangelizációja Kongregáció irányítja.

A felvétel a lapszerkesztők 2007. évi találkozásán készült

A hagyományos értelemben vett missziós országokban 85 ezer pap, 28 ezer szerzetes, 450 ezer szerzetesnő tevékenykedik. 2006-ban, egyetlen év alatt 17 pap, 1 szerzetes, 3 szerzetesnő és 3 világi misszionárius halt meg hitéért és a hit terjesztéséért erőszakos cselekmény – gyilkosság – következtében. Ne gondoljuk, hogy a missziós országok gondja nem a mi gondunk! Igenis a miénk is, hiszen mindannyian ugyanannak a közösségnek, az Egyháznak a tagjai vagyunk. Ne gondoljuk, hogy mi nem tudjuk segíteni a missziós munkát! Igenis tudunk imádkozni a missziósokért és küldetésük sikeréért, és anyagilag is támogathatjuk őket. Ne gondoljuk, hogy a missziós lelkület távol áll tőlünk! Hiteles keresztény életünkkel mi is hithirdetők vagyunk saját környezetünkben. És ne gondoljuk, hogy a missziós területek távol vannak tőlünk! A mi falvainkban és városainkban is élnek hittől eltávolodott emberek, akiknek hirdethetjük az evangéliumot. Annak érdekében, hogy az Atya Országá megvalósulhasson a földön, induljunk Krisztustól és vezessen minket a Szentlélek! Induljunk és hirdessük Krisztus evangéliumát, hogy eljövetelekor találjon hitet és hívő embereket a földön! MKPK Sajtóiroda és az evangelium@communio.hu alapján összeállította: Fekete Imre.

A Katolikus Egyház Magyarországon – 2007

A Szent István Társulat gondozásában megjelent „A Katolikus Egyház Magyarországon - 2007” című kiadvány. Az ötven oldalas füzet bemutatja helyi egyházunk szervezeti felépítését, a püspöki konferencia működését és bizottságait, az egyházmegyéket, a főpásztorokat, a központi intézményeket, az egyházmegyék történetét és nemzeti kegyhelyeinket. Tartalmazza a lelkipásztori és hitéleti adatokat, statisztikákat, valamint egyházmegyéinek térképét. Néhány adat és információ a kiadványból: A püspöki konferenciának húsz tagja van, az aktív papok száma 2149, akik 13 egyházmegyében, egy területi apátság és egy apostoli exarchátus keretében összesen 2133 lelkipásztori állomáson (plébánia, filia, templomigazgatóság) végzik a lelkipásztori munkát. A hívek összlétszáma 5.952.000. Az előző évben hazánkban, 45.425 katolikus keresztele, 27.051 elsőáldozás, 20.682 bérnalkozás és 12.472 esküvő volt. A füzet tartalmazza a Kárpát-medencén kívüli katolikus magyarság adatait is. Eszerint a külföldön élő magyar papok száma 280, akik közül 98-an vesznek részt a magyarok lelkipásztori ellátásában. Amerikában 31, Európában 28 és Ausztráliában 3 magyar egyházközség működik.

A kiadvány megrendelhető:
Szent István Könyvklub Vevőszolgálat
1364 Budapest, Pf. 277
www.stephanus.hu

Kedves Szülők!

„Ne küldjétek gyermekeiteket a szentmisére, inkább hozzátok el őket!”- olvashatjuk az egyik plébánia kiadványában. Mi is erre kérjük a szülőket: kísérjék el, és járjanak a gyermekek előtt személyes példájukkal. A szentmise az az erőforrás, mely segít, hogy mindennapjainkban segítséget kapjunk.

Tisztelt Olvasóink!

Köszönjük, hogy írásaikkal, ötleteikkel egyre többen segítenek színesebbé tenni lapunkat, mely terveink szerint Karácsony ünnepére fog legközelebb megjelenni. Kérjük, hogy a közlésre szánt anyagaikat legkésőbb, december 15-ig juttassák el a szerkesztők részére.

Könyvtárunkról

Továbbra is várjuk a kedves híveket a Kolostor épület emeletén lévő Internet elérhetőséggel rendelkező könyvtárunkba, ahol vallásos tartalmú videó kazettákat is szívesen bocsátunk az érdeklődők rendelkezésére.

Nyitvatartási idő: vasárnap 10.00 - 11.30

Óbecse - Nagybaldogasszony Plébánia

Október 20-21. között a Béri Balogh Ádám Honvéd Klub kiránduló csoport tagjaként Csongrád testvérvárosában, a szerbiai Óbecsén jártunk. Kiutazásunk előtt többünkben, - Felföldi Miklós, Révész József, Szabados István, és neje Jutka, - felmerült, hogy a látogatásunkat fel kellene használni arra is, hogy lerakjuk egy testvér plébániai kapcsolat alapjait, melyhez Janes Zoltán plébános atya támogatását adta. Így találkoztunk 20-án este a plébánián Ft. Fuderer László plébános úrral, valamint a plébánia pasztorális tanács tagjaival, akik szívélyesen, vendéglátást biztosítva fogadtak bennünket. A bemutatkozás és az ismerkedés után, kölcsönös tájékoztattuk egymást helyzetünkről, kifejezve azt, hogy a kapcsolat felvétel után tovább fogjuk keresni az együttműködés lehetőségeit. Vasárnap közösen vettünk részt a „magyar templomban” bemutatott szentmisén, melyen nagy örömünkre, László atya külön köszöntött bennünket, majd tájékoztatta a híveket az előző napi megbeszélésünkről. Köszönettel tartozunk azért is, hogy a kiránduló csoport tagjainak külön is bemutatta az 1830-ban épült templomot, melynek főoltárképe Szűz Mária Mennybevételét, bal oldali oltárképe pedig Szent Józsefet ábrázolja.

Fekete Imre

HARANG-SZÓ

Csongrád-Piroskavárosi Szent József plébánia és a
Bokrosi Szent László templom híveinek lapja.

Megjelenik évente négy alkalommal,
450 példányban.

Szerkesztők: Felföldi Miklós és Fekete Imre

Számítógépes formázás: Pap Imre

Felelős kiadó: Janes Zoltán plébános

Cím: 6640 Csongrád, Piroska János tér 4. sz.

Tel./fax: 63/483-063

www.kistemplom-csongrad.hu

E-mail: sztjosefplebania@csongrad.hu

Készült: SZVSZ Kft. Nyomda üzemében